

NOI PRODUCȚII CINEMATOGRAFICE ROMÂNEȘTI

“ȘAPTE ARTE”

Pentru Gopo, căruia i-au fost suficiente opt minute ca să parcurgă cu viteză amețitoare a fanteziei dezlănțuite întreaga evoluție a omenirii – rezumând-o în a sa “Scurtă istorie” – geneza celor șapte arte s-a putut concentra, firește, la fel de amuzant și ingenios, tot în câteva minute. Inteligența artistului, verva sa scânteietoare, transfigurează și de astădată, cu dezinvoltură și umor, noțiunile curente. Pe ecran se încheagă o interpretare suigeneris a apariției artelor, dincolo de poantele spirituale, de asociațiile de idei și racordurile surprinzătoare desprinzându-se net ideea superiorității omului asupra tuturor viețuitoarelor.

Omulețul firav și candid care în “Scurtă istorie” împodobește pământul, apele, întreg cosmosul cu floarea aceea albă, încântătoare, își arată acum noi virtuți în confruntarea directă cu natura înconjurătoare. Inventivitatea și spiritul său practic sunt dublate de o curiozitate febrilă, de o înclinație spontană către frumos. Uimit de propria sa umbră, el încearcă să-i fixeze conturul pe o stâncă și astfel se naște întâia operă de pictură... murală.

Inspirat de natură, eroul lui Gopo învață s-o stăpânească, să-i pună în valoare armoniile. Chiar dacă îl sperie, calamitățile naturale îi stimulează totodată fantezia, tânguiriile copacilor se prefac, la un semn al creatorului de frumos, într-o dulce euforie muzicală, executată cu zel de o orchestră ieșită din comun, condusă cu gesturi energice de omulețul nostru cu vocație de dirijor.

Limbajul lapidar și stilizat al muzicii compuse de D. Capoianu se acordă perfect cu linia simplă, despuiată de orice ornamentații sau detalii suplimentare, proprie desenului lui I. Popescu Gopo.

Raportat la “Scurtă istorie”, filmul de față pare poate mai rece; ironia incisivă, spiritul caustic au covârșit în parte lirismul. Este o modalitate care vine să adauge o notă în plus gamei de expresie a regizorului. Când descoperind teatrul, spre surpriza încântată a brontosaurilor, dinozaurilor și altor dihanii înspăimântătoare – autorul strecoară iscusit o înțepătură nostimă și nu lipsită de temeii la adresa criticilor, lăsând însă pe un plan secundar exaltarea în fața noii minuni artistice. În schimb către final (amintind apoteoza din “Scurtă istorie” a planetelor purtând toate câte o floare sădită de om), astrele se strâng în jurul pământului parcă pentru a gusta din desfătarea unică a muzicii, a artelor create de om. Gopo ne-a cucerit și de data aceasta.

Mihail Lupu